

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 40/05-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Eduarda Bárányi a Lajosa Mészárosa na neverejnom zasadnutí 19. mája 2005 prerokoval prijatú sťažnosť B. M., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 48/93 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 48/93 porušil základné právo B. M., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 48/93 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. B. M. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 70 000 Sk (slovom sedemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. B. M. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisíc tristodva slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. D. K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 10. marca 2005 č. k. I. ÚS 40/05-9 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť B. M., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 48/93.

2. V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že 2. augusta 1990 podal na okresnom súde návrh na začatie konania vo veci vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Toto súdne konanie, ktoré sa vedie pod sp. zn. 14 C 48/93, nebolo doteraz právoplatne skončené. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom v roku 1999, ktorý bol rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v roku 2000 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu (aj predsedovi krajského súdu, Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky,

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ochrancovi ľudských práv a Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky) sťažnosti na prietahy v konaní. Postup okresného súdu, keď jeho „vec nebola dostatočne efektívne a intenzívne prejednaná a po 15 rokoch nie je ukončená“, považuje sťažovateľ za porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 48/93, nariadil okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadost'učinenie vo výške 150 000 Sk a náhradu trov konania vo výške 5 302 Sk.

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci 5. apríla 2005 písomne vyjadril predseda okresného súdu JUDr. V. K. K tomuto stanovisku sa 13. apríla 2005 vyjadrila právna zástupkyňa sťažovateľa.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci (napr. I. ÚS 157/02).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, zo spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 48/93, ako aj z písomných vyjadrení účastníkov konania ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav konania v posudzovanej veci:

A)

1. Sťažovateľ podal 2. augusta 1990 na okresnom súde (v tom čase Mestskom súde v K.) proti svojej bývalej manželke M. M. z K. (ďalej len „odporkyňa“), návrh na

vyporiadanie bezpodielového vlastníctva manželov po rozvođe (ďalej len „BSM“). Predmetná vec bola pôvodne vedená pod sp. zn. 29 C 677/90.

2. Na pojednávaní konanom 17. októbra 1990 boli vypočutí účastníci k predmetu sporu.

3. Odporkyňa sa vyjadrila k návrhu podaním z 15. októbra 1990 a dodatkom k tomuto vyjadreniu z 13. novembra 1990. Stanovisko k vyjadreniu odporkyne predložil sťažovateľ 13. novembra 1990.

4. Na pojednávaní konanom 15. novembra 1990 boli opätovne vypočutí účastníci k predmetu sporu. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom predloženia ďalších dôkazov účastníkmi.

5. Sťažovateľ oznámil 20. novembra 1990 okresnému súdu mená piatich svedkov a 22. novembra 1990 oznámil mená ďalších siedmich svedkov, ktorých žiadal vypočuť.

6. Okresný súd 11. decembra 1990 požiadal Okresný súd Michalovce o vypočutie matky sťažovateľa (vypočutá 28. januára 1991).

7. Na pojednávaní konanom 7. marca 1991 boli vypočutí deviaty svedkovia. Pojednávanie bolo odročené na neurčito.

8. Pojednávanie konané 15. mája 1991 bolo pre ospravedlnenú neprítomnosť sťažovateľa odročené na neurčito.

9. Odporkyňa predložila 7. mája 1991 písomné „*pripomienky k výpovediam svedkov navrhovateľa*“. K pripomienkam odporkyne predložil 24. júna 1991 sťažovateľ svoje stanovisko.

10. Na pojednávaní konanom 27. júna 1991 predniesli účastníci ďalšie stanoviská k predmetu sporu. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom zadováženia súdnych spisov týkajúcich sa určenia vyživovacej povinnosti voči deťom účastníkov konania a predloženia rozhodnutia o pridelení garáže.

11. Okresný súd uznesením z 20. novembra 1991 nariadil znalecké dokazovanie ohľadne určenia ceny hnutelných vecí nachádzajúcich sa u odporkyne k 23. augustu 1989. Znalecký posudok bol predložený okresnému súdu 16. marca 1992.

12. Okresný súd 26. marca 1992 doplnil uznesenie z 20. novembra 1991 o určenie hodnoty misy nachádzajúcej sa u odporkyne a variča a plynovej fľaše nachádzajúcich sa na

chate účastníkov konania. Znalecký posudok bol predložený okresnému súdu 29. septembra 1992.

13. Na pojednávaní konanom 2. decembra 1992 predložil sťažovateľ písomné „vyjadrenie vo veci“, ktoré bolo doručené odporkyňi. Táto žiadala o poskytnutie lehoty na oboznámenie sa s jeho obsahom. Pojednávanie bolo odročené na neurčito (odporkyňa predložila pripomienky k vyjadreniu sťažovateľa 9. decembra 1992 a sťažovateľ stanovisko k pripomienkam 6. januára 1993).

14. Okresný súd uznesením z 1. septembra 1993 nariadil znalecké dokazovanie ohľadne určenia ceny nehnuteľností v obci S. Znalecký posudok bol predložený okresnému súdu 3. decembra 1993.

15. Na pojednávaní konanom 3. marca 1994 predniesli účastníci svoje stanoviská k vykonanému znaleckému dokazovaniu. Odporkyňa nesúhlasila s výškou ocenenia nehnuteľností a žiadala o kontrolné znalecké dokazovanie. Okresný súd pojednávanie odročil na neurčito, aby odporkyňa mohla oznámiť mená svedkov, ktorých navrhuje vypočúť (odporkyňa 13. septembra 1994 oznámila meno svedkyne).

16. Na pojednávaní konanom 29. septembra 1994 predniesli účastníci svoje stanoviská k doteraz vykonanému dokazovaniu. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom pokusu o mimosúdne vypořádanie vzájomných nárokov.

17. Odporkyňa 7. decembra 1994 oznámila okresnému súdu mená štyroch svedkov, ktorých žiadala vypočúť. Sťažovateľ 8. decembra 1994 oznámil, že ani po dvoch stretnutiach s odporkyňou k dohode nedošlo.

18. Dňa 27. januára 1995 bol na okresnom súde vypočutý jeden svedok. Ďalší dvaja svedkovia ospravedlnili svoju neúčast' na pojednávaní.

19. Na pojednávaní konanom 31. januára 1995 predniesli účastníci svoje aktuálne pripomienky, bola oboznámená výpoveď svedkov. Pojednávanie bolo odročené na 28. marec 1995 s tým, že budú predvolaní traja svedkovia.

20. Pojednávanie konané 28. marca 1995 bolo pre neúčast' odporkyne odročené na neurčito.

21. Na pojednávaní konanom 16. mája 1995 boli prítomní obaja účastníci. Pojednávanie bolo odročené.

22. Sťažovateľ listom z 8. novembra 1995 urgoval rozhodnutie vo veci.

23. Na pojednávaní konanom 15. februára 1996 sa účastníci vyjadrili k niektorým sporným položkám predmetu sporu.

24. Sťažovateľ podaním zo 6. marca 1996 žiadal vykonať ocenenie nehnuteľností v cenovej úrovni roku 1980, a nie v cenovej úrovni roku 1991.

25. Na pojednávaní konanom 28. marca 1996 účastníci predniesli svoje pripomienky k doteraz vykonanému znaleckému dokazovaniu a svoje stanoviská k niektorým sporným položkám.

26. Okresný súd 24. apríla 1997 vytýčil termín pojednávania na 15. máj 1997.

27. Odporkyňa 12. mája 1997 predložila písomné „*vyjadrenie k výpovediam navrhovateľa z 15. februára 1996*“.

28. Na pojednávaní konanom 15. mája 1997 bolo sťažovateľovi doručené vyjadrenie odporkyne. V zmysle požiadavky sťažovateľa bolo pojednávanie odročené na neurčito, aby mohol zaujať stanovisko k vyjadreniu odporkyne (jeho stanovisko bolo doručené okresnému súdu 20. mája 1997).

29. Na pojednávaní konanom 10. júla 1997 sa účastníci vyjadrovali k sporným položkám predmetu sporu. Účastníkom bolo uložené predložiť dôkazy o ich tvrdeniach týkajúcich sa hodnoty nehnuteľností a bol daný pokyn od Okresného súdu Michalovce vyžiadať dedičské spisy po rodičoch sťažovateľa. Pojednávanie bolo odročené na neurčito.

30. Sťažovateľ 5. septembra 1997 doručil okresnému súdu kópiu uznesenia Okresného súdu M. v dedičskej veci. Okresný súd požiadal Okresný súd Michalovce 15. októbra 1997 o zaslanie predmetného spisu. Dňa 14. októbra 1997 si okresný súd vyžiadal administratívny spis týkajúci sa predmetnej garáže od Okresného úradu K., ktorý 24. novembra 1997 oznámil, že požadovaná dokumentácia sa nachádza na Okresnom úrade K., prípadne (po dvadsiatich rokoch) v Centrálnom archíve mesta K.

31. Okresný súd uznesením zo 6. februára 1998 nariadil kontrolné znalecké dokazovanie ohľadne ocenenia chaty v obci S.

32. Okresný súd 24. februára 1998 požiadal sťažovateľa o oznámenie spisovej značky dedičského konania po jeho nebohom otcovi.

33. Dňa 18. marca 1998 sťažovateľ žiadal, aby bolo znalecké dokazovanie vykonané v cenovej hodnote platnej ku 31. decembru 1980.

34. Okresný súd 1. apríla 1998 požiadal Okresný súd Michalovce o zapožičanie dedičského spisu. Spis bol doručený okresnému súdu 24. apríla 1998.

35. Okresný súd 24. júna 1998 vytýčil termín pojednávania na 21. júl 1998 a 8. júla 1998 tento termín zrušil a pojednávanie stanovil na 3. september 1998. Dňa 4. augusta 1998 požiadal Archív mesta K. o zaslanie administratívneho spisu týkajúceho sa výstavby garáže pre sťažovateľa v roku 1974.

36. Na pojednávaní konanom 3. augusta 1998 sa účastníci vyjadrili k problematike nadobudnutia garáže a ďalším položkám predmetu sporu a boli vypočutí svedkovia. Odporkyňa navrhla vypočuť ďalších svedkov, ktorých mená oznámi do štyroch dní. Z uvedeného dôvodu bolo pojednávanie odročené na neurčito (odporkyňa adresy ôsmich svedkov oznámila 7. septembra 1998).

37. Okresný súd 3. septembra 1998 urgoval zaslanie administratívneho spisu z Archívu mesta K.

38. Sťažovateľ 14. septembra 1998 požiadal o predvolanie svedkov a predložil výpis z listu vlastníctva na garáž.

39. Okresný súd 23. septembra 1998 nariadil kontrolné znalecké dokazovanie ohľadne ocenenia chaty v obci S. (uznesenie bolo znalcovi doručené 30. septembra 1998).

40. Sťažovateľ 28. septembra 1998 predložil okresnému súdu výpis z listu vlastníctva na predmetnú chatu.

41. Okresný úrad K. predložil okresnému súdu 6. októbra 1998 kópiu dokumentov z rokov 1974 a 1975 týkajúcich sa výstavby garáže.

42. Znalec 26. októbra 1998 požiadal okresný súd o predloženie doplňujúcich dokladov na vypracovanie znaleckého posudku.

43. Okresný súd 27. októbra 1998 predvolal účastníkov na výsluch stanovený na 12. november 1998 a zaslal im kópiu požiadavky znalca.

44. Dňa 12. novembra 1998 boli vypočutí účastníci. Odporkyni bolo uložené predložiť v lehote desiatich dní *„písomné podanie ... týkajúce sa kontrolného dokazovania“*.

45. Znalec 13. novembra 1998 vrátil okresnému súdu súdny spis sp. zn. 14 C 48/93 s tým, že po pripojení požadovaných listín *„podá znalecký posudok“*.

46. Odporkyňa oznámila 16. novembra 1998 okresnému súdu príčinu rozdielu ceny chaty v posudkoch znalcov (vyššia miera amortizácie v druhom posudku).

47. Na predvolanie okresného súdu zo 17. novembra 1998 boli na okresnom súde vypočutí 3. decembra 1998 účastníci k niektorým položkám predmetu sporu.

48. Na pojednávaní konanom 12. januára 1999 (nepřítomná odporkyňa, predvolanie neprevzala v odbernej lehote) okresný súd oboznámil obsah súdneho spisu, obsah dedičských spisov okresného súdu a aj Štátneho notárstva M., vypočul sťažovateľa ohľadne finančných prostriedkov, ktoré mu poskytl jeho príbuzní, ako aj svedkov. Pojednávanie bolo odročené na 2. február 1999.

49. Podľa úradného záznamu na č. 1. 329 spisu (bez uvedenia dátumu) odporkyňa oznámila, že jej nebolo doručené predvolanie na pojednávanie konané 12. januára 1999, lebo býva na inej adrese. Navrhla, aby sťažovateľ predložil súdu ňou označenú vkladnú knižku, kúpnu zmluvu týkajúcu sa predaja osobného motorového vozidla a rozhodnutie súdu týkajúce sa vyživovacej povinnosti voči synovi.

50. Odporkyňa 18. januára 1999 predložila písomné „*pripomienky k výpovediam svedkov a navrhovateľa*“ predneseným na pojednávaní konanom 12. januára 1999.

51. Sťažovateľ predložil 19. januára 1999 fotokópie dokladov týkajúcich sa ním „*vynaložených finančných prostriedkov v roku 1998 na majetkoprávne vysporiadanie chaty*“ a 21. januára 1999 predložil súdu „*Stanovisko k pripomienkam odporkyne zo 14. januára 1999*“ (stanovisko bolo 28. januára 1999 doručené odporkyni).

52. Na pojednávaní konanom 2. februára 1999 sa účastníci vyjadrili k niektorým položkám predmetu sporu. Pojednávanie bolo odročené na 4. február 1999.

53. Na pojednávaní konanom 4. februára 1999 (za nepřítomnosti odporkyne) bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol predmet sporu rozdelený a po v rozsudku označených častiach prikázaný každému z účastníkov. Sťažovateľovi bolo uložené na vyrovnanie podielu odporkyne zaplatiť jej 97 546 Sk. Súd rozhodol aj o trovách konania. Dňa 4. marca 1999 predseda okresného súdu súhlasil s predĺžením lehoty na písomné vypracovanie rozsudku do 18. marca 1999 (na rozsudku č. k. 14C 48/93-354 je zrejme omylom uvedený dátum rozhodnutia 2. apríl 1999).

54. Okresný súd uznesením zo 17. marca 1999 opravil výrok rozsudku, upresnil výšku prikázaných vecí odporkyňi a výšku sumy, ktorú je sťažovateľ povinný uhradiť na vyrovnanie podielu odporkyne.

55. Prvostupňový rozsudok napadla odporkyňa 6. apríla 1999 odvolaním a namietala aj predpojatosť „konajúceho prvostupňového súdu“. Taktiež sťažovateľ napadol rozsudok odvolaním doručeným okresnému súdu 6. apríla 1999.

56. Uzneseniami z 5. mája 1999 stanovil okresný súd účastníkom poplatok za odvolanie (sťažovateľ uhradil poplatok 25. mája 1999, odporkyňa 9. augusta 1999).

57. Výzvy na predloženie vyjadrení k odvolaniam boli doručené účastníkom 13., resp. 15. mája 1999. Sťažovateľ predložil okresnému súdu vyjadrenie 25. mája 1999 a odporkyňa 28. mája 1999.

58. Odvolania boli predložené krajskému súdu 9. júna 1999.

59. Okresnému súdu bol 15. novembra 1999 z krajského súdu vrátený súdny spis bez rozhodnutia, lebo nebolo k nemu priložené vyjadrenie vo veci konajúcej sudkyne k námietke zaujatosti vznesenej odporkyňou (sudkyňa sa písomne vyjadrila 17. novembra 1999).

60. Pojednávanie konané na krajskom súde 16. decembra 1999 bolo odročené na neurčito za účelom poskytnutia 30-dňovej lehoty účastníkom na možnosť mimosúdneho riešenia sporu.

61. Na pojednávaní konanom na krajskom súde 20. júna 2000 sa k napadnutému prvostupňovému rozsudku vyjadrili obaja účastníci. Krajský súd uznesením č. k. 13 Co 216/99-400 zrušil prvostupňový rozsudok v spojení s opravným uznesením a vec vrátil na ďalšie konanie.

62. Súdny spis bol doručený späť okresnému súdu 1. augusta 2000 a uznesenie krajského súdu bolo doručené účastníkom 8., resp. 14. augusta 2000.

63. Okresný súd 11. septembra 2000 stanovil termín pojednávania na 16. november 2000. Tento termín okresný súd 3. októbra 2000 zrušil a 21. novembra stanovil termín pojednávania na 4. január 2001.

64. Na pojednávaní konanom 4. januára 2001 sa účastníci konania vyjadrili k svojim požiadavkám uvedeným v odvolaniach, sťažovateľ žiadal vykonať znalecké dokazovanie ohľadne ceny chaty a osobného motorového vozidla. Pojednávanie bolo odročené na

neurčito s tým, že sťažovateľ oznámi názov dvoch realitných kancelárií v lehote šiestich dní (sťažovateľ uvedené oznámil 11. januára 2002, súčasne žiadal, aby sa súd zaoberal pohybom finančných prostriedkov na ním označenej vkladnej knižke od jej založenia do dňa rozvodu manželstva).

65. Okresný súd 23. januára 2001 požiadal realitné kancelárie o zistenie „*terajšej trhovej hodnoty*“ nehnuteľností a 24. januára 2001 požiadal S. s., a. s., pobočku K., o oznámenie vkladov a výberov k 23. augustu 1989 na vkladnej knižke. Vyššie uvedené výzvy okresný súd zopakoval (urgoval) 20. marca 2001.

66. S. s., a. s., pobočka K., predložila 10. apríla 2001 výpis z predmetnej vkladnej knižky s tým, že táto bola dňa 2. júna 1987 zrušená.

67. Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne 20. apríla 2001 predložil okresnému súdu „*Vyjadrenie v právnej veci o vysporiadanie BSM*“.

68. Okresný súd požiadal 8. júna 2001 a 2. júla 2001 realitnú kanceláriu o „*zistenie terajšej trhovej hodnoty*“ už vyššie uvedených nehnuteľností (zásielky vrátené späť poštou pre odst'ahovanie sa adresáta bez udania adresy).

69. Odporkyňa 25. septembra 2002 v podaní adresovanom predsedovi okresného súdu žiadala „*o zmenu senátu*“.

70. Sťažovateľ žiadal 26. septembra 2001 „*o urýchlené vytýčenie termínu pojednávania*“.

71. Okresný súd 4. októbra predložil krajskému súdu súdny spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti (sudkyňa vo vyjadrení zo 4. októbra 2001 uviedla, že vzhľadom na to, že ju odporkyňa „*ohovára a uráža*“, sa cíti byť zaujatá).

72. Okresnému súdu bolo 14. decembra 2001 doručené uznesenie krajského súdu z 31. októbra 2001, ktorým bola namietaná sudkyňa vylúčená z pojednávania a rozhodovania vo veci sp. zn. 14 C 48/93 (uznesenie krajského súdu doručené účastníkom 3., resp. 4. januára 2002).

73. Opatrením predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 2/02 z 10. januára 2002 bola predmetná vec „*presunutá*“ do iného súdneho oddelenia.

74. Sťažovateľ 6. mája 2002 urgoval vytýčenie termínu pojednávania.

75. Odporkyňa 20. mája 2002 žiadala „*o vydanie predbežného súdneho opatrenia*“ (týkajúceho sa zákazu predaja majetku, ktorý je predmetom sporu).

76. Okresný súd 24. mája 2002 vyzval odporkyňu, aby doplnila svoje podanie o zákonom požadované náležitosti.

77. Okresný súd uznesením zo 17. júna 2002 konanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia zastavil.

78. Okresný súd 8. augusta 2002 stanovil termín pojednávania na 25. september 2002 a vyzval účastníkov na predloženie dôkazov ohľadne ich tvrdení, resp. označenie dôkazov, ktoré je ešte potrebné vykonať.

79. Pojednávanie konané 25. septembra 2002 bolo vzhľadom na požiadavku nového právneho zástupcu odporkyne, ktorý sa ešte nemal čas oboznámiť s predmetným sporom, odročené na 20. november 2002.

80. Na pojednávaní konanom 20. novembra 2002 bolo konštatované, že na stretnutí účastníkov 18. novembra 2002 nedošlo k dohode, lebo odporkyňa požadovala na vyrovnanie svojho podielu sumu 300 000 Sk, ktorú sťažovateľ považuje za neprimeranú. Preto účastníci konania požadujú pokračovať v konaní „*v zmysle zrušujúceho uznesenia krajského súdu*“. Účastníci konania sa opätovne vyjadrili k niektorým sporným položkám predmetu sporu. Pojednávanie bolo odročené na neurčito s požiadavkou, aby sa účastníci vyjadrili k jednotlivým bodom zrušujúceho uznesenia krajského súdu a predložili návrhy na doplnenie dokazovania, s tým, že po ich predložení súd rozhodne o ďalšom postupe.

81. Sťažovateľ predložil 9. decembra 2002 písomné stanovisko k niektorým položkám predmetu sporu a pripojil k nemu kópie dokladov preukazujúcich jeho peňažný podiel na nadobudnutí majetku (podanie bolo zaslané odporkyňi na vyjadrenie 26. februára 2003).

82. Okresný súd uznesením z 19. februára 2003 nariadil znalecké dokazovanie týkajúce sa ohodnotenia osobného motorového vozidla.

83. Odporkyňa 28. marca 2003 doručila okresnému súdu vyjadrenie k stanovisku sťažovateľa z 9. decembra 2002.

84. Znalec predložil 1. apríla 2003 znalecký posudok č. 24a/2003 (ocenenie predmetného osobného motorového vozidla).

85. Odporkyňa 2. apríla 2003 predložila zoznam svedkov „*na vypočutie vo veci výpomoci pri výstavbe chaty a pri úprave pozemku ...*“ (spolu jedenásť osôb).

86. Okresný súd 1. augusta 2003 uznesením určil znalečné.

87. Okresný súd 13. januára 2004 stanovil termín pojednávania na 25. február 2004.

88. Z krajského súdu bola 14. januára 2004 okresnému súdu predložená sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní.

89. Realitná kancelária 19. januára 2004 podala okresnému súdu len všeobecnú informáciu o možnej cene nehnuteľností, lebo jej neboli predložené konkrétne informácie určujúce charakter (a majúce vplyv na výšku ceny) nehnuteľností.

90. Ďalšia realitná kancelária predložila 9. februára 2004 „vyjadrenie“ o možnej všeobecnej (trhovej) cene nehnuteľností. Vzhľadom na nedostatok vstupných informácií nemohla cenu reálne odhadnúť.

91. Dvaja svedkovia 23., resp. 25. februára 2004 ospravedlnili svoju neúčast' na pojednávaní.

92. Na pojednávaní konanom 25. februára 2004 boli k predmetu sporu vypočutí svedkovia. Pojednávanie bolo odročené na 21. máj 2004 s tým, že odporkyňa do tridsiatich dní predloží svoje návrhy na doplnenie dokazovania. Súd nariadi znalecké dokazovanie ohľadne ceny chaty so záhradou v lokalite S.

93. Sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 15. marca 2004 žiadal zabezpečiť na najbližšie pojednávanie písomnú správu o stave a pohybe finančných prostriedkov na vkladnej knižke.

94. Odporkyňa 22. apríla 2004 predložila „informáciu – návrh na zaobstaranie dôkazných prostriedkov“ a 11. mája 2004 analýzu vyjadrení sťažovateľa počas jednotlivých úsekov konania (vyše 160 stranový elaborát).

95. Podľa úradného záznamu zo 17. mája 2004 sťažovateľ požiadal o odročenie pojednávania, lebo od 18. mája 2004 bude hospitalizovaný. Ukončenie liečby včas oznámi.

96. Okresný súd 18. mája 2004 telegraficky oznámil odporkyni a predvolaným svedkom zrušenie termínu pojednávania.

97. Sťažovateľ 22. júna 2004 oznámil ukončenie hospitalizácie a schopnosť zúčastniť sa ďalšieho konania. Žiadal o stanovenie termínu pojednávania.

98. Sudkyňa 13. augusta 2004 uložila vyššiemu súdnemu úradníkovi vykonať vyhodnotenie – právny rozbor veci od rozhodnutia krajského súdu a navrhnúť, aké dôkazy ešte treba vykonať.

99. Okresný súd 5. septembra 2004 vytýčil termín pojednávania na 20. október 2004.

100. Sťažovateľ 15. októbra 2004 predložil súdu splnomocnenie pre syna na zastupovanie v predmetnom súdnom konaní a „*Stanovisko k priebehu pojednávania konaného na Okresnom súde Košice II, najmä k svedeckým výpovediam*“.

101. Na pojednávaní konanom 20. októbra 2004 (prítomní obaja účastníci) boli vypočutí svedkovia. Pojednávanie bolo odročené na neurčito. Sťažovateľovi bolo uložené v lehote tridsiatich dní predložiť jeho stanovisko k ešte sporným položkám BSM a doručiť ho aj odporkyni na vyjadrenie.

102. Sťažovateľ podaním doručeným súdu 18. novembra 2004 doplnil „*návrh na vysporiadanie BSM*“, informoval o vynaložení finančných prostriedkov po roku 1998 na zveľadenie nehnuteľností v lokalite S. a vyjadril sa k niektorým svedeckým výpovediam. V závere navrhol fyzické pridelenie ďalších troch vecí do jeho vlastníctva.

103. Sťažovateľ podal 9. februára 2005 predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní.

104. Okresnému súdu bolo 14. februára 2005 doručené splnomocnenie sťažovateľa pre advokátku.

105. Právny zástupca odporkyne 2. marca 2005 oznámil, že jeho klientka je chorá. Ukončenie jej liečby oznámi včas súdu.

106. Okresný súd 14. marca 2005 požiadal právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby odstránila nedostatok v splnomocnení (odvolanie splnomocnenia pre sťažovateľovho syna). Súčasne vyzval oboch účastníkov na oznámenie, či navrhujú pokračovať v dokazovaní, ak áno, aby konkretizovali dôkazy, alebo či má súd pristúpiť k vykonaniu znaleckého dokazovania – ohodnotenia nehnuteľností v lokalite S. a ocenenia vykonaných stavebných prác.

107. Právny zástupca odporkyne 17. marca 2005 oznámil, že jeho klientka je ešte stále chorá.

108. Sudkyňa 31. marca 2005 dala súdnej kancelárii pokyn na predloženie spisu vyššiemu súdnemu úradníkovi, aby vysporiadal všetky zložené zálohy, lebo znalcom ešte nebolo priznané znalečné.

B)

1. Sťažovateľ podaním z 8. novembra 1995 urgoval na okresnom súde pokračovanie v konaní.

2. Sťažovateľ podal 3. augusta 1998 sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu. Tento v odpovedi č. k. Spr. 2332/98-5 zo 6. augusta 1998 priznal „*subjektívny prietah v období od 28. marca 1996 do 24. apríla 1997...*“, čo ospravedlňoval poukázaním „*na veľkú pracovnú zaťaženosť sudcov*“.

3. Sťažovateľ podal 8. marca 1999 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. V odpovedi sp. zn. Spr. 2320/99 z 15. marca 1999 mu predseda okresného súdu oznámil, že vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo 4. februára 1999, v dôsledku čoho jeho sťažnosť nepovažuje za dôvodnú.

4. Sťažovateľ podal 7. októbra 1999 predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietahy v odvolacom konaní (vedenom pod sp. zn. 13 Co 216/1999). V odpovedi sp. zn. Spr. 10063/99 z 10. novembra 1999 mu bolo oznámené, že „*vo veci môžete očakávať vytyčenie termínu pojednávania v priebehu mesiaca december 1999*“.

5. Predseda krajského súdu v odpovedi sp. zn. 10063/99 z 26. júna 2000 na opakovanú sťažnosť (z 10. mája 2000) sťažovateľovi oznámil, že krajský súd rozhodol vo veci 10. júna 2000 a rozhodnutie mu bude doručené cestou okresného súdu.

6. Na sťažnosť na prietahy v konaní zo 16. novembra 2000 odpovedal sťažovateľovi predseda okresného súdu listom č. k. Spr. 2385/00-3 z 23. novembra 2000, v ktorom nadväzne na doterajšie odpovede doplnil (aktualizoval) priebeh konania a k opodstatnenosti sťažnosti nezaujal stanovisko.

7. Na prietahy v konaní sa sťažovateľ sťažoval podaním z 22. februára 2001 adresovaným ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“). V odpovedi č. k. 2878/2001-513 zo 16. marca 2001 mu bolo oznámené, že jeho sťažnosť postúpili na vybavenie (v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami) predsedovi okresného súdu (odpoveď okresného súdu na túto sťažnosť nebola k sťažnosti podanej ústavnému súdu pripojená).

8. Predseda okresného súdu v odpovedi sp. zn. 2339/01 z 23. októbra 2002 na sťažnosť na prietahy v konaní z 10. septembra 2002 adresovanú ministrovi spravodlivosti (doručenú okresnému súdu 18. októbra 2002) aktualizoval stav konania v predmetnej veci a k predmetu sťažnosti nezaujal stanovisko.

9. Ďalšiu sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu doručil sťažovateľ 11. januára 2002 okresnému súdu. Predseda okresného súdu v odpovedi

sp. zn. Spr 2339/01 z 18. januára 2002 nadviazal na doterajšie odpovede na predchádzajúce sťažnosti a aktualizoval popis chronologického priebehu doterajšieho konania.

10. Na sťažnosť na priet'ahy v konaní z 13. januára 2004 adresovanú predsedovi krajského súdu (postúpená 27. januára 2004 okresnému súdu) odpovedal predseda okresného súdu listom sp. zn. 2325/04 z 2. februára 2004, v ktorom opätovne aktualizoval súčasný stav konania a uviedol: „... *Súd teda v danej veci nie je nečinný a vykonáva úkony smerujúce k jej ukončeniu. Enormná zaťaženosť sudcov tunajšieho súdu..., ktorej je predmetná vec pridelená a v súdnom oddelení ktorej je 738 nevybavených vecí, však neumožňuje vykonávať úkony a rozhodovať veci v účastníkmi predpokladaných lehotách.*“

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 48/93 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...)“, resp. práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)“.

2. Predseda okresného súdu k predmetu sťažnosti vo svojom vyjadrení z 5. apríla 2005 okrem prehľadu úkonov v konaní uviedol: „... *Vzhľadom na chronológiu vo veci vykonaných úkonov je zrejmé, že i keď konanie v danej veci prebieha od roku 1990, súd v ňom vykonáva úkony a nie je nečinný. Dĺžka predmetného konania je ovplyvnená predovšetkým skutkovou obtiažnosťou sporu, ktorá je daná už samotným predmetom sporu – zložitým zisťovaním rozsahu BSM, ale i nutnosťou nariadiť v konaní znalecké dokazovania znalcami z rôznych odborov.*

Časový úsek si vzhľadom na obsiahlosť spisu vyžiadalo i jeho štúdium sudkyňou, ktorej bo spis pridelený po vylúčení pôvodne konajúcej zákonnej sudkyne, ale i vyššou súdnou úradníčkou. Navyše je nutné konštatovať, že časové intervaly, ktoré uplynuli medzi jednotlivými úkonmi v danom konaní, sú adekvátne objektívnym podmienkam, ktoré sú

v jednotlivých súdnych oddeleniach, teda aj v súdnom oddelení vo veci konajúcej sudkyne na tunajšom súde vytvorené. V danom konaní nebol dlhodobejšie vykonaný úkon len v období od 28. 3. 1996 do 24. 4. 1997, túto nečinnosť však možno považovať za ojedinelú. (...)“

3. Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v reakcii (z 13. apríla 2005) na toto vyjadrenie okresného súdu uviedol: „(...) Už v sťažnosti sme rozobrali chronológiu vývoja sporu a netvrdíme, že súd vo veci nekonal, najmä v prvých rokoch. Sťažovateľ začal upozorňovať na svoju situáciu a nespokojnosť až v roku 1995. Sťažovateľ sa domnieva, že súd v tejto veci nekonal dostatočne intenzívne a efektívne. Už v návrhu na začatie konania bol podrobne spísaný majetok, ktorý má byť predmetom vyporiadania BSM, t. j. rozsah majetku, ktorý patril do BSM ku dňu jeho zániku. Sťažovateľ si uvedomuje, že ide o spory náročné a zdĺhavé ale vzhľadom na svoj vek a zdravotný stav považuje tento čas za neprimeraný.

Súdu po doručení zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach v roku 2000 ostalo vysporiadať sa najmä s otázkou trhovej hodnoty chaty a osobného motorového vozidla, a určenia vlastníckeho podielu bývalých manželov na tomto majetku. Hnutelné veci boli predmetom dokazovania, nové znalecké ohodnotenie chaty nebolo doteraz nariadené.

Súdny spor sa začal, keď mal sťažovateľ 58 rokov, dnes má 73 rokov. V jeho veku viesť tento zdĺhavý spor znamená neprimeraný stres a napätie, nakoľko stále nenadobudol právnu istotu, že je vlastníkom určitých vecí.“

4. Judikatúra ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00,

I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

4.1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetné občianskoprávne konanie (vyporiadanie BSM po rozvode) sa začalo 2. augusta 1990, teda pred skoro pätnástimi rokmi, a nie je k dnešnému dňu skončené na súde prvého stupňa. Vzhľadom na to, že zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti, relevantné obdobie, v ktorom možno skúmať, či došlo alebo nedošlo k tzv. zbytočným priet'ahom v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sa začalo v posudzovanej veci len 15. februára 1993 (napr. I. ÚS 108/02).

Obdobie, ktoré v dôsledku toho bude ústavný súd brať do úvahy, prekročilo teda dvanásť rokov. K tomu však ústavný súd považuje za potrebné upresniť, že aj keď nie je v zásade oprávnený skúmať a rozhodnúť o porušení základných práv pred 15. februárom 1993, neznamená to, že pri celkovom hodnotení, či za obdobie, ktoré od 15. februára 1993 uplynulo, došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nemôže tiež zohľadniť aj stav konania k uvedenému dátumu (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00).

4.2. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd aj v predmetnom prípade bral do úvahy skutkový stav veci a platnú právnu úpravu relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu (charakter) veci.

Predmetom konania je prejednanie a rozhodnutie občianskoprávnej veci (vyporiadanie BSM) vedenej pod sp. zn. 14 C 48/93. Ústavný súd je toho názoru, že namietané konanie vzhľadom na jeho predmet a skutkovú náročnosť možno hodnotiť ako zložitú vec, ktorá mala značný vplyv na celkový priebeh konania. V tejto súvislosti prihliadol aj na vyjadrenie predsedu okresného súdu, že šlo o vec náročnú na dokazovanie, v ktorej ďalší postup súdu závisel od skutkovej obťažnosti sporu danej „*už samotným predmetom sporu – zložitým zisťovaním rozsahu BSM, ale i nutnosťou nariadiť v konaní znalecké dokazovania znalcami z rôznych odborov*“. Napriek uvedenému konštatovaniu

však ústavný súd dospel k záveru, že tieto okolnosti nemôžu ospravedlniť celkovú doterajšiu dĺžku predmetného konania.

4.3. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú závažnú skutočnosť, ktorá by mohla byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

4.4. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci, a to nielen z hľadiska sťažovateľom namietaných skutočností, ale aj z hľadiska celkového priebehu posudzovaného súdneho konania.

Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej dobe predmetného konania došlo k priet'ahom v konaní predovšetkým:

- od 6. januára 1993 (doručenie sťažovateľovho stanoviska) do 1. septembra 1993 (nariadenie znaleckého dokazovania), t. j. takmer sedem mesiacov;
- od 16. mája 1995 (pojednávanie) do 15. februára 1996 (pojednávanie), t. j. deväť mesiacov;
- od 28. marca 1996 (pojednávanie) do 24. apríla 1997 (predvolanie na pojednávajúce) t. j. vyše trinásť mesiacov;
- od 10. januára 2002 (opatrenie predsedu okresného súdu) do 8. augusta 2002 (predvolanie na pojednávajúce), t. j. sedem mesiacov;
- od 1. apríla 2003 (predloženie znaleckého posudku) do 13. januára 2004 (predvolanie na pojednávajúce), keď okresný súd vykonal len jeden procesný úkon (určil znalečné 1. augusta 2003), t. j. vyše deväť mesiacov,

keď bol okresný súd bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný (resp. nevykonával úkony priamo smerujúce k rozhodnutiu v merite veci), teda spolu za vyše štyridsaťpäť mesiacov, t. j. tri roky a deväť mesiacov, neboli vykonané vo veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas súdneho konania nachádza. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k priet'ahom, ktoré neboli spôsobené výlučne (tak ako to tvrdí okresný súd) zložitou veci a ani správaním účastníkov konania, ale najmä v dôsledku postupu

okresného súdu. Obranu okresného súdu spočívajúcou v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto prieťahy, nemožno akceptovať. Skutočnosť, že okresný súd mal problémy (vysoký počet nevybavených vecí), ktoré nedokázal riešiť, nemôžu byť na ťarchu účastníka konania a nemajú povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Ústavný súd súčasne zdôrazňuje, že občianske súdne konanie, ktoré bez meritórneho rozhodnutia súdu prvého stupňa trvá tak dlho, ako je tomu v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v globále považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (mutatis mutandis I. ÚS 39/00).

4.5. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadné odlišnosti. Konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov znamená teda aj konštatovanie porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

5. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

6. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

6.1. Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie. V tejto súvislosti uviedol, že „... je presvedčený o tom, že súd nekoná v súlade s ustanoveniami viacerých právnych predpisov, a to najmä s Občianskym súdnym poriadkom, Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Postupom súdu bol poškodený na svojich základných právach a pätnásť rok žije v právnej neistote, čo vzhľadom na jeho vek a zdravotný stav je neúnosné. Navrhovateľ už stratil vieru v právo a spravodlivosť, keď sa márne toľko rokov snaží domôcť sa súdneho rozhodnutia v svojej veci, aby nadobudol právnu istotu, že je vlastníkom určitých vecí. V jeho veku ide o neprimeraný stres a napätie ktoré prežíva. Sám uvádza, že v svojom veku si neustále pripomína vývoj celej kauzy, aby nezabudol súvislosti, situácie a dôkazy, na ktoré je potrebné upozorňovať. V celom prípade po túto dlhú dobu nebol nečinný, ale upozorňoval, že sú jeho práva porušované a vec trvá neúmerne dlho o čom svedčí predložená dokumentácia. V súčasnej dobe sa javí, že všetky tieto sťažnosti boli podané bezvýsledne. Prvoinštančný súd síce jeho sťažnosti nepovažoval za opodstatnené, ale aj tak sa domnievame, že právo sťažovateľa porušené bolo tým, že vec nebola dostatočne efektívne a intenzívne prejednaná a po 15 rokoch nie je ukončená. V tejto súvislosti sťažovateľ navrhuje, aby mu súd, v prípade ak vyhovie sťažnosti, priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000,- Sk ako nemajetkovú ujmu, a odôvodňuje ju dĺžkou súdneho konania a vekom sťažovateľa.“

6.2. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa cit. ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania, ale aj zložitost' posudzovanej veci považuje za primerané vo výške 70 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou. Advokátka vykonala tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) zo 16. februára 2005 a vyjadrenie z 13. apríla 2005. Odmena určená podľa § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2004 Z. z., t. j. 1/6 z výpočtového základu 15 008 Sk, predstavuje za 1 úkon 2 501 Sk a spolu s režijným paušálom 150 Sk sumu 2 651 Sk. Odmena advokátke za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje za 3 úkony spolu sumu 7 953 Sk. Vzhľadom na to, že si sťažovateľ uplatnil náhradu trov konania vo výške 5 302 Sk, ústavný súd rozhodol o trovách konania v súlade s jeho návrhom. Z týchto dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2005